

7 Νοεμβρίου 2015

π. Συμεών Κραγιόπουλος († 30 Σεπτεμβρίου 2015), ο ευαίσθητος ποιμένας

/ Συναξαριακές μορφές

Δρ. Γεώργιος Ν. Κόιος, Ιατρός-Ενδοκρινολόγος

«Αυτό το πρόβλημα που σε απασχολεί, παιδί μου, άφησέ το σε μένα. Θα το φορτωθώ εγώ. Εσύ προσευχήσου, μείνε ήρεμος, έχε ειρήνη μέσα σου και πρόσεχε τη ζωή σου. Όλα θα γίνουν κατά το θέλημα του Χριστού».

Αυτά είναι λόγια του μακαριστού Γέροντα Συμεών Κραγιόπουλου, τα οποία άκουσαν πολλά πνευματικά παιδιά του. Καθώς σε κοίταζαν τα γαλανά, καλοσυνάτα και γεμάτα αγάπη μάτια του, μαζί με τη συγχωρητική ευχή που σου διάβαζε σε γέμιζαν εσωτερική γαλήνη. Έβγαινες από το εξομολογητήριο και αισθανόσουν άλλος άνθρωπος. Ανάλαφρος, πράος, συγκινημένος, σαν να σου έδινε κάτι από μέσα του, από την προσωπική του ζωή, από τα προσωπικά του βιώματα, από την ψυχή του, από την προσωπική του σχέση με τον Χριστό. Αυτό που δεν μπορούσες να νιώσεις ο ίδιος, εξαιτίας της άτακτης ζωής που έκαμνες, επέτρεπε με την προσευχή του να το αισθανθείς και μήπως, αν υπήρχε λίγο φιλότιμο μέσα σου, ερχόσουν σε συναίσθηση και άλλαζες τρόπο ζωής.

Ο Γέροντας μιλούσε για αγάπη και ήταν δοχείο της αγάπης. Η αγάπη του αυτή για τα πνευματικά του, και όχι μόνο, παιδιά, για κάθε δημιούργημα του Θεού, του προξενούσε πόνο. Ο πόνος αυτός ήταν αποτέλεσμα της πτωτικής μας συμπεριφοράς. Έλεγε σε μια ομιλία του ότι η σημερινή πτώση του ανθρώπου είναι χειρότερη από την πτώση του Αδάμ, γιατί ο Αδάμ, όταν διώχτηκε από τον παράδεισο, θρηνούσε, ενώ ο σημερινός άνθρωπος επαίρεται για την πτώση του. Και το είχε μεγάλο καημό αυτό ο Γέροντας. Προσευχόταν με πόνο για όλους μαζί και για τον καθένα χώρια. Έλιωνε τις νύχτες στην προσευχή για όλο τον κόσμο. Την καταστροφική πορεία του κόσμου, στην κατάσταση που βρίσκεται, μπορούν να την αλλάξουν μόνο οι προσευχές αγίων ανθρώπων. Η καρδιακή τους προσευχή, η προσευχή από τη μεγάλη αγάπη, που δεν γνωρίζει όρια για ποιους απευθύνεται στον Κύριο και με πόση ένταση, είναι η μοναδική μας ελπίδα να δούμε λίγο φως, ένα χαμόγελο ελπίδας, λίγη παρηγοριά, κάπου να ακουμπήσουμε με εμπιστοσύνη.

Μιλούσε για πίστη ο Γέροντας, και ένιωθε τη φλόγα που είχε μέσα στην καρδιά του. Οι σκέψεις ήταν κρυστάλλινες, ο λόγος του καθαρός, απλός και κατανοητός. Το σπουδαιότερο όμως, ήταν ζωντανός. Έβγαине από μια πυρπολημένη καρδιά, από μια καρδιά πληγωμένη βαθιά από την αγάπη στον Χριστό. Δεν ήταν τυχαίο που έφερε το όνομα του αγίου Συμεών του Νέου Θεολόγου. Ο Λόγος του Θεού, ο Χριστός, ήταν ο θείος έρωτας του Γέροντα. Ήταν στέρεη και απεριόριστη η πίστη του σε Αυτόν. Χωρίς κρατούμενα και «ναι μεν, αλλά». Πέρα για πέρα δόσιμο. Το αντιλαμβανόσουν, όταν μιλούσε και το εξέπεμπε. Άλλωστε γι' αυτό το εξέπεμπε.

Καθώς τον πίστευε και τον λάτρευε, γινόταν σίδηρο πυρακτωμένο, ενωμένο με τη φωτιά της χάριτος, και εξέπεμπε αυτή τη θεία ένωση, όπως το πυρακτωμένο σίδηρο τη θερμότητα. Μόνο όταν ζεις κάτι μπορείς να το δώσεις. Και ο Γέροντας μπορούσε να δώσει. Έδινε χωρίς φειδώ. Δεν ήταν τσιγκούνης ο Γέροντας· ήταν άρχοντας. Για να δεχθείς, όμως, την προσφορά του, για να καταλάβεις τι βιώματα είχε, που λαχταρούσε να τα σκορπίσει σε κάθε άνθρωπο, έπρεπε να συντονισθείς στο μήκος κύματος, στη συχνότητα που εξέπεμπε ο Γέροντας. Ήταν μακάριοι όσοι κατάφερναν αυτόν τον συντονισμό. Καταλάβαιναν τη μεγαλοσύνη του Γέροντα. Δύσκολες θεολογικές έννοιες κατάφερνε να τις πραγματευθεί, στα κηρύγματά του ή στα γραπτά του κείμενα, με τρόπο ώστε και ο πιο απλός άνθρωπος να τις κατανοεί. Τα έλεγε έτσι, όπως τα ζούσε, και γι' αυτό ήταν κατανοητά.

Ο Γέροντας, ας μου επιτραπεί η έκφραση, γιατί δεν είναι υπερβολή, ήταν πνευματικός γίγαντας. Ένας γίγαντας με μεγάλη ευαισθησία και τρυφερότητα. Η χαρισματική του διάκριση του έδινε τη δυνατότητα να καταλαβαίνει αμέσως το ποιόν του καθενός που τον αναζητούσε. Η «πληροφορία» που αντλούσε από την εκπομπή της «πνευματικής μας κατάστασης» τον βοηθούσε να εκφράσει αυτό που ήταν ο Γέροντας. Εξέφραζε τη σοφία του, την αγάπη του, την τρυφερότητά του, τον πόνο του, και όλα αυτά με σύνεση και διάκριση, ώστε να μην πληγώσει κανέναν. Αυτή ήταν η αγιότητα του Γέροντα. Αυτό ήταν το μεγαλείο του. Όταν βρισκόσουν κοντά του ή τον ανακαλούσες στη μνήμη σου, σου προκαλούσε ένα είδος αμφιθυμίας. Από τη μια δέος, που σου προκαλεί ένας γίγαντας, και από την άλλη απεριόριστη τρυφερότητα και αγάπη, και αισθανόσουν την επιθυμία να τον πάρεις μια σφιχτή αγκαλιά, σαν να αγκαλιάζεις το αγαπημένο εγγονάκι σου. Και μακριά όταν βρίσκονταν τα πνευματικά του παιδιά, όταν επικαλούνταν τη βοήθειά του και την προσευχή του σε δύσκολες στιγμές, τα επισκεπτόταν τη νύχτα κατ' όναρ και συζητούσε τα προβλήματά τους και τους βοηθούσε να τα ξεπεράσουν, αλλά και τους ανάπαυε.

Είχε βιώματα ο Γέροντας. Όμως επιμελώς έκρυβε τη ζωή του και αναφερόταν σε τρίτους. Αλλά τον αποκάλυπτε ο Κύριος με αυτό που εξέπεμπε, που ακτινοβολούσε γύρω του και προκαλούσε γαλήνη. Υπήρχαν στιγμές που άφηνε τον εαυτό του να εκδηλωθεί ελεύθερα ή, μάλλον, το βίωμα ήταν τόσο έντονο, που δεν μπορούσε να το κρύψει, και τότε καταλάβαινες τι ζούσε ο Γέροντας. Μια τέτοια στιγμή της ζωής του ήταν σε προσκυνηματική εκδρομή στους Αγίους Τόπους, στον Ιερό Ναό της Αναστάσεως, επάνω στον Γολγοθά, μπροστά στον Εσταυρωμένο Κύριο, όταν έψαλλε με τους άλλους και το πρόσωπό του έλαμπε, ενώ τα μάτια του ήταν πλημμυρισμένα δάκρυα για τον αγαπημένο του Χριστό.

Όταν αναφερόταν στην υπακοή, την βίωνε απόλυτα. Υπάρχουν καταστάσεις, που

δεν είναι απαραίτητο να αναφερθούν, όπου ο Γέροντας έκανε απόλυτη υπακοή. Μέσα στην υπακοή συνυφασμένο ήταν και το ταπεινό φρόνημα. Ο Γέροντας δεν αγαπούσε, δεν την μπορούσε τη δημοσιότητα, την πρωτοκαθεδρία, τις τιμές, τα αξιώματα. Αγαπούσε την απλή ασκητική ζωή μακριά από τον θόρυβο του κόσμου. Έτσι όμως, χωρίς να το επιδιώκει, έμπαινε στην πρώτη θέση στις καρδιές των παιδιών του. Ιδιαίτερα τόνιζε το θέμα της υπακοής. Δεν αφορά μόνο τους μοναχούς. Αποτελεί χαρακτηριστικό κάθε χριστιανού, για να αποφεύγει το «ίδιον θέλημα», δηλαδή την ικανοποίηση του «εγώ». Τον εγωισμό θεωρούσε ο Γέροντας, και είχε απόλυτο δίκαιο, ως την πύλη εισόδου του διαβόλου στην ψυχή του ανθρώπου. Η χάρις του Θεού αναπαύεται στις ταπεινές ψυχές. Οι ταπεινές ψυχές βιώνουν την υπακοή και χαρακτηρίζονται από τη γαλήνη τους, τη μακροθυμία τους, τη διακονία τους, την έλλειψη μεμψιμοιρίας, την ακακία τους και γενικά όλα όσα είναι προϊόντα της χάριτος. Έτσι επιθυμούσε να είναι τα πνευματικά του παιδιά ο Γέροντας. Ιερωμένους, μοναχούς, μοναχές, λαϊκούς, άνδρες, γυναίκες, παιδιά, όλους τους ήθελε απλούς, ταπεινούς, υπάκουους. Εκεί αναπαυόταν ο Γέροντας μαζί με τον αγαπημένο του Χριστό. Και ήθελε καθαρότητα πνεύματος και ψυχής στο θέμα αυτό. Ήταν αδιανόητη η υποκρισία. Η καθαρή του ψυχή και το αγαθό διαπεραστικό βλέμα του αποκάλυπταν την πλάνη μας, και αυτό τραυμάτιζε τον Γέροντα. Πόσες φορές έλεγε: «Πονάει η ψυχή μου από τη συμπεριφορά σας. Τόσα πράγματα λέμε και επαναλαμβάνουμε, ωστόσο δεν παίρνετε στα σοβαρά την πνευματική ζωή. Τι κάνουμε λοιπόν;» Πόσο δίκαιο είχε και πόση στενοχώρια του προσφέραμε με την αμέλειά μας, η μάλλον με την επιλεγμένη απαράδεκτη συμπεριφορά μας.

Μιλούσε για την υπομονή και ήταν δρομοδείχτης της. Και μόνο που υπέμενε εμάς με την αφιλότιμη συμπεριφορά μας, έφτανε να καταλάβει κανείς το μέτρο της υπομονής του. Αξίζει μάλιστα να αναφερθεί η υπομονή τού Γέροντα στον πόνο. Από τη νεότητά του είχε ταλαιπωρίες από οδυνηρές παθήσεις του σκελετού, και υπέστη πολύ επώδυνες χειρουργικές επεμβάσεις με μακρόχρονη μετεγχειρητική αλγεινή αποθεραπεία. Για μακρύ χρονικό διάστημα η υγεία του Γέροντα ήταν ασταθής. Οι χρόνιες παθήσεις του εκδήλωναν άλλοτε εξάρσεις άλλοτε υφέσεις. Ιατρικά ο Γέροντας εταλαιπωρείτο και οι ιατροί αγωνιούσαν. Ωστόσο, ο ίδιος ξεπερνούσε τις δυσκολίες, θαρρείς και υπέφερε άλλος. Αναφερόταν στην ευεργεσία του πόνου και το πόσο καλό κάνει, όταν τον αντιμετωπίσει ο άνθρωπος ως παραχώρηση του Θεού για την κατάρτισή του, την ταπείνωσή του, τη μετάνοιά του, τη σωτηρία της ψυχής του. Το τελευταίο καλοκαίρι, σε συζήτηση με δύο θεράποντες ιατρούς του και ενός πατρός του μοναστηριού, έλεγε: «Νομίζω ότι ο πόνος και οι δυσκολίες που με ταλαιπωρούν τον τελευταίο καιρό μου έχουν κάνει πολύ καλό. Ποιος ξέρει πώς θα ήμουν, αν έφευγα πριν από αυτές τις δυσκολίες και δεν δοκιμαζόμουν από αυτή την κατάσταση. Πιστεύω ότι θα βγει πολύ καλό από τη

δοκιμασία αυτή». Και τα έλεγε απλά και αβίαστα. Έτσι, όπως το ζούσε, όπως το αισθανόταν. Μέσα στον πόνο ζούσε πιο κοντά στον Θεό. Η προσευχή του ήταν εντονότερη. Όχι να τον αφήσει ο πόνος ή όποια δοκιμασία τού προκαλούσε ψυχικό πόνο. Παρακαλούσε να τον φέρει ο πόνος πιο κοντά στον αγαπημένο του Χριστό. Ο Γολγοθάς οδηγεί στον σταυρό αλλά και στην ανάσταση. Ο Γέροντας, λοιπόν, δεν έκαμνε θεωρητική προσέγγιση του πόνου, αλλά τον βίωνε ο ίδιος. Είχε προσωπική πείρα. Ο τρόπος που τον αντιμετώπιζε ήταν ο δρόμος που έδειχνε και σε εμάς πώς να αντιμετωπίζουμε τον πόνο. Αλλά η δύναμη αυτή προερχόταν από τον Θεάνθρωπο Χριστό, που από τη μεγάλη αγάπη για τον πεπτωκότα άνθρωπο πόνεσε ο ίδιος, πρώτα από τη σκληροκαρδία των ανθρώπων, και κορυφώθηκε με την άκρα ταπείνωση και πάνω στον σταυρό του μαρτυρίου.

Αγωνία κατείχε τους θεράποντες ιατρούς για την έκβαση της υγείας του. Ο ίδιος είχε τέτοια υπομονή, που σε καθήλωνε. Οι ιατροί εισηγούνταν διάφορες εξετάσεις, και ο Γέροντας, σαν να μη συνέβαινε τίποτε, έλεγε: «Θα το σκεφθούμε και θα δούμε τι θα κάνουμε». Μόνο όταν οι εξετάσεις αφορούσαν άλλους, τους συνιστούσε να κάνουν ό,τι τους πει ο ιατρός. Για να γίνει μια αξονική τομογραφία χρειάστηκε να περάσουν τρία χρόνια. Έτρεμαν οι ιατροί, αλλά ο Γέροντας έλεγε ότι θα γίνει «το θέλημα του Θεού». Και στις διάφορες αγωγές που συνιστούσαν οι ιατροί ο Γέροντας έπαιρνε μια θέση, ως την πούμε, ιατρικά ανορθόδοξη. Στο τέλος ο Γέροντας δικαιωνόταν. Οι ασθένειες ως χρόνιες παρέμεναν. Τα συμπτώματα δεν γνωρίζουμε αν έφευγαν ή απλώς ο Γέροντας τα υπέμενε σαν να μην υπάρχουν. Κανείς δεν αντιλαμβανόταν για πολύ χρόνο την κατάστασή του. Τις αγρυπνίες τις έκαμνε κανονικά, τις πολύωρες εξομολογήσεις τις έχουν ζήσει όλα τα πνευματικά του παιδιά, τις υποχρεώσεις του ως κληρικός τις επιτελούσε στο ακέραιο, τα μοναστήρια, ένα έργο που προκαλεί δέος, τα τελείωσε, και πάντα έλεγε: «Όλα είναι έργο του Τριαδικού Θεού». Δεν γνωρίζουμε πόσοι θα μπορούσαν να ζήσουν αυτά που ταλαιπωρούσαν τον Γέροντα και να συμπεριφέρονταν σαν να μη συνέβαινε τίποτε. Πόσες φορές είχαν περάσει σκέψεις από τους θεράποντες ιατρούς ότι «τελειώνει» ο Γέροντας, και ο Γέροντας συνέχιζε ακατάπαυστα το έργο του. Ο προσωπικός του ιατρός βεβαιώνει ότι πολλές φορές ο Γέροντας έκαμνε αγρυπνίες με πυρετό. Επειδή δεν έπινε νερό όταν λειτουργούσε, η ξηροστομία του γινόταν αντιληπτή στις εκφωνήσεις. Και είναι εμπειρία που προκαλεί δυσφορία και αύξανε την ταλαιπωρία από τους πονοκεφάλους, τις μυαρθραλγίες, την κακουχία και την καταβολή. Όμως, ο Γέροντας εκεί, πιστός θεράπων του Κυρίου. Επίσης έκαμνε εξομολογήσεις, ενώ είχε υψηλό πυρετό έως και 40° C.

Όλα αυτά είχαν οδηγήσει τον θεράποντα ιατρό του να συμπεράνει ότι η κλασική ιατρική, αυτή που διδάσκεται στις ιατρικές σχολές και στα νοσοκομεία, δεν ίσχυε

για τον Γέροντα. Εδώ ενεργούσε άλλου είδους ιατρική, που ανέτρεπε τους κανόνες που γνώριζαν οι ιατροί. Άλλα προέβλεπαν οι ιατροί, και άλλη ήταν η έκβαση της κατάστασης: όπως την περίμενε ο Γέροντας. Ήταν η Ιατρική του Γέροντα και μόνο για τον Γέροντα. Πράγματι τον Γέροντα τον πόρευε ο Θεός, και όταν εισηγούνταν μια ενέργεια για τον εαυτό του είχε ανάλογη πληροφορία άνωθεν.

Τα τελευταία τέσσερα χρόνια ήρθαν πολλές δοκιμασίες. Στις αρχές διαπιστώθηκε πολύ σοβαρή κατάσταση και προβλημάτιζε έντονα τους θεράποντες ιατρούς ο τρόπος αντιμετώπισης. Οι γνώμες των ιατρών διχάσθηκαν. Θεωρήθηκαν ως τελευταίες ημέρες της ζωής του Γέροντα. Στο τέλος, εκτός από συνηθισμένες παρεμβάσεις, δεν έγιναν δραστικές θεραπείες, κάτι που ήταν και επιθυμία του Γέροντα. Ο Γέροντας συνήλθε, και ευτυχώς δεν κάναμε τίποτε, γιατί θα θεωρούσαμε τους εαυτούς μας ως «σωτήρες», ενώ ο πραγματικός ιατρός υπήρξε η προσευχή του Γέροντα. Πολλές φορές διαψεύσθηκαν οι ιατροί, για την ακρίβεια η Ιατρική Επιστήμη, στα ζητήματα της υγείας του. Πάντα έλεγε ότι τίποτε παραπάνω ή παρακάτω δεν θα γίνει από αυτό που θέλει ο Κύριος· γι' αυτό δεν πρέπει να ανησυχούμε. Υπήρχε ανησυχία τους τελευταίους μήνες για το αν έπρεπε να γίνει κάποια χειρουργική επέμβαση ή όχι. Στην αρχή τα δεδομένα έλεγαν ότι χρειάζεται 90% επέμβαση. Άλλοι ιατροί διαφωνούσαν, διότι δεν μπορούσε να λάβει νάρκωση, ούτε γενική ούτε επισκληρίδιο. Υπήρχε πρόβλημα. Αποσύρθηκαν οι ιατροί -να σημειωθεί ότι υπήρχαν καθηγητές του ΑΠΘ, ικανοί και έμπειροι ιατροί με φόβο Θεού και με σεβασμό και αγάπη προς τον Γέροντα- για να κάνουν συμβούλιο και να αποφασίσουν. Ο θεράπων του ιατρός έμεινε τελευταίος και μόνος για λίγο με τον Γέροντα. «Γέροντα», του λέει, «πρέπει να πάρουμε μια πολύ σοβαρή και ίσως επικίνδυνη για τη ζωή σας απόφαση. Προσευχηθείτε να πάρουμε τη σωστή». Ο Γέροντας τον κοίταξε με τα φωτεινά γαλάζια γεμάτα αγάπη και εμπιστοσύνη στον Θεό μάτια και του απαντά: «Ο Θεός, παιδί μου, θα σας φωτίσει να κάνετε αυτό που πρέπει». Όταν στη συνέχεια έγινε η συζήτηση και εκτέθηκαν όλα τα προβλήματα, αποφασίσθηκε η συντηρητική αντιμετώπιση της κατάστασης. Έδωσε οδηγίες ο Καθηγητής της Ορθοπαιδικής, και από την εν γένει πορεία φάνηκε ότι αυτό ήταν η ενδεδειγμένη θεραπεία.

Μέσα σε αυτές τις καταστάσεις του πόνου βίωνε την ευλογία του πόνου και την παρουσία του Χριστού. Μέσα από αυτές τις προσωπικές εμπειρίες έμαθε την υπομονή στον πόνο, για την οποία μας είχε μιλήσει τόσες φορές. Έτσι μαθαίναμε και εμείς από την υπομονή του Γέροντα και την εμπιστοσύνη που είχε στον Θεό, ότι και οι άνθρωποι πρέπει να εμπιστεύονται τον Θεό και να υπομένουν τις όποιες δυσκολίες για να ευαρεστήσουν στον Παντοδύναμο.

Ο Γέροντας αγαπούσε τη σιωπή. Δεν επιθυμούσε να ασχολούνται και να

αποκαλύπτουν γεγονότα από την προσωπική του ζωή. Αυτά που γράφηκαν είναι εμπειρίες από γεγονότα. Όσα και να γραφούν θα είναι λίγα, καθώς το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του ήταν «εν κρυπτώ». Πεποίθηση όλων είναι ότι με τον καιρό ο Κύριος θα αποκαλύπτει σταδιακά την προσωπικότητα, την αγιότητα και το όλο έργο του μακαριστού Γέροντα Συμεών προς δόξαν της Παναγίας Τριάδος, στην οποία αφιέρωσε το Ιερό Ησυχαστήριο της Αγίας Τριάδος.

Η παρουσία του ανάμεσά μας ήταν το μεγαλύτερο δώρο που μας πρόσφερε ο Κύριος. Ήταν, και παραμένει μετά την κοίμησή του, ο πρεσβευτής μας προς τον αγαπημένο του Χριστό, τον Κύριο και Θεό μας. Το γεγονός αυτό μας δημιουργεί μεγάλο χρέος. Δεν υπάρχει καμία δικαιολογία για όσους γνωρίσαμε τον Γέροντα και τον είχαμε πνευματικό οδηγό να πούμε «ουκ οίδα». Ανήκουμε στην κατηγορία «οι γνόντες και μη ποιήσαντες», οι οποίοι «δαρήσονται πολλάς». Ο Γέροντας με τις ομιλίες του, τα βιβλία του, με τους πνευματικούς πατέρες που άφησε στη θέση του, είναι ανάμεσά μας, μέσα μας. Μας βλέπει από τον θρόνο του Κυρίου που υπηρέτησε και υπηρετεί εκεί πλέον, και δέεται για όλους μας. Να ευχόμαστε να μας φωτίζει. Καθώς είμαστε χωματένιοι άνθρωποι και με ροπή προς τον κόσμο και τα του κόσμου, να μας φωτίζει να προσεγγίζουμε στο πετραχήλι των πνευματικών. Να προσπαθούμε να βαδίζουμε στον δρόμο που μας υποδείκνυε με την προσωπική του ζωή. Η πορεία μας να είναι απλή, ταπεινή, υπεύθυνη και με συνέπεια. Να έχουμε πάντοτε αναφορά στον πνευματικό μας και με διάθεση υπακοής. Πιστεύουμε ότι αυτό θα ήταν πολύ αρεστό στον Γέροντα και θα ήταν το καλύτερο μνημόσυνο από μέρους μας.

Την ευχή του όλοι να έχουμε.

Ας είναι αιωνία η μνήμη του.

Γ. Ν. Κ.

<http://bitly.com/1PtpSya>